

botten redan straxt vid början af den kalla årstiden förvandla sig till en fast massa, hvilken hastigt tillväxte och måhända redan efter några dagar fullkomligt sloge den mäktigaste ström i fjettrar.

Men nu öfverdrager sig först ytan med ett tunnt kristalliniskt lager, som till följd af sin dåliga värmeledningsförmåga blott så småningom förtjockar sig nedåt, och isynnerhet om det äfven är öfverdraget med ett djupt snötäcke, blott långsamt tillväxer med vinterns framskridande herravälde. Sålunda frysa äfven i höga nordnen de stora strömmarne blott sällan ända till botten, till stor lycka för de deruti lefvande fiskarne, som alltid erhålla tillräcklig tid att för sin vintersömn gömma sig uti den djupa gyttjan, hvilket säkert skulle blifva dem mycket besvärligare, om den första isen bildade sig på botten.

Huru långsamt skulle då icke strömmarne upptina, huru länge skulle det ej dröja, innan solen hunne fullkomligt befria dem från deras bojor, och huru skulle fisklifvet, af hvilket så många nordiska folkslags tillvaro är beroende, under sådana omständigheter kunna utveckla sig i dess floder.

Men det på ytan genom den första smältningen bildade vattnet nedsjunker på kort tid under det lätta istäcket, upplyfter det med segerrik kraft, sönderbryter det i tusende fragmenter och vältrar det med triumferande strömvågor mot hafvet. Nu utvecklar sig hastigt det mångfaldigaste djur- och växtlif i det befriade vattnet. Millioners millioner maskar, snäckor, insekter och reptilier uppvakna till glad njutning af lifvet, och till och med från det aflägsna hafvet komma legioner fiskar simmande, för att anförtro sina ägg åt den varmare floden, der den unga affödan sedan finner ett rikligt öfverflöd af föda, lifligt utvecklar sig och stärker sig för resan till oceanen på hösten.

Detta allt skulle ej vara möjligt, detta månggestaltade, muntert rörliga lif skulle ej kunna existera, om den fasta isen ej vore lättare än det flytande vattnet.

Vidare skulle då äfven under de högre breddgraderna hafsbotten snart öfverdraga sig med en fast skorpa, så snart solen sjönke djupare vid horisonten, för att snart för lång tid försvinna. Nya vattenlager skulle oupphörligt förtäta sig och falla ut och slutligen hela polaroceanen förvandla sig till en fast ismassa.